

KIRAZLAR ANTLAŞMASI

On dördümüze bastığımız bu yaz,

tam da bu tatil gününde,

çocukluğumuzu gömüyoruz en derinlere.

Ben, Zik, kirazların saplarını ayırıyorum,

masumiyetimiz bizden nasıl çekip alındıysa, aynen öyle.

Ben, Violette, bu meyvenin çekirdeğini ısıtıyorum,

karşılığımızın acısını asla unutmamak üzere.

Ben, Amos, yüzümü bu meyvenin suyuyla boyuyorum,

yüzümdeki kan rengi,

hava hep hatırlatsın diye bu keder dolu saatleri.

Ben, Satya, meyveden kalıntıya bırakıyorum;

O'na, kaybolana ulassın ve göstereyim diye,

ittifakımızı nasıl mühürlendiğini, O'nun yitip gidişiyle.

Bundan böyle, bu nehrin sularını oluşturan damlalar gibi,

toplandık, bir olduk dördümüz de.

Tıpkı yoldaki çakıllar gibi saklayacağız

sırrımızı, sessizce.

Bugünden sonra "Mavi Kirazlar" dır adımız:

Bizler, Amos, Violette, Satya ve Zik, ant içeriz,

Ayrılmamak üzere birleştikimize.

AMOS Violette "Satya" ZIK

Satya
Misk ve Havana

Jean-Michel Payet

Carine için.

*Geceler gibi esmer, misk, Havana kokulu,
Sen, acayip tanrıça, Faust'u savanın
Ey abanoz göğüslü güzel büyücü kadın,
Siyah Japon kuşağı, karanlıklar çocuğu.**

Charles Baudelaire

* "Sed Non Satiata" adlı şiirinden (*Kötülük Çiçekleri*, çev. Erdoğan Alkan). (ç.n.)

"Kendiliğinden kayıyor, bak: Do... sol7, do... sol7. Yapman gereken parmaklarını birbirinden uzaklaştırmak, o kadar."

"Ya, o kadar!"

Zik'e bembeyaz, güzeller güzeli Fender'ımı uzattım. Yeni sayılır. Noel hediyesi.

"Çalış, elini alıştır. Göreceksin, kısa süre içinde düşünmeden çalacaksın hepsini."

Zik gitara iyice verdi kendini. Farkında değil ama gereken inceliğe sahip.. Yalnızca tekniği yok ve bunu biliyor. Alnındaki çizgi, yaptığı işe konsantre olmuş öğrenci havası katıyor ona. Parmaklarını tellerin üstüne koydu ama akor kaydı.

"Yeteri kadar bastırmıyorsun."

Ayağa kalktı, patisini küçük sivri kulağından gelişigüzel geçirdi ve hiç çekinmeksizin sağ bacağımın üstüne oturdu. Sırtını bana yasladı. Giydiği vinil kollarıma yapıştı.

"Göster o zaman."

Parmaklarımı onunkilerin üstüne koydum ve tellere dokunabilmek için onu sağ kolumla sardım. Hiç ses etmedi. Sakladığımı düşündüğüm gülümsemesinin izine rastlamak mümkün değil.

Onu gitara başlatmam için ısrar eden kendisiydi, ben de reddetmemiştim. Bana yakıştırdığı müzisyen kimliğinden çok uzak olduğumu da söylemedim ona. Daha birkaç hafta önce, bildiğim topu topu üç akoru babamın gitarında bık-maksızın tekrarlıyordum. Bunu gören Madeleine, yani torununun hippie geçmişi için bir utanç kaynağı olmasına katlanamayan büyükannem Yang da, dizginleri ele almaya karar verdi. Onunla hızlandırılmış programa başladık hemen.

“Başparmağını da kullan, şu şekilde... Gördün mü?”

“Hı hı...”

Parmaklarının duruşuna konsantre olduğunu düşünürken, bana şu soruyu soruverdi:

“Louise Bontesta ne yapıyor?”

“Zik gitarı taktığın falan yok.”

“Hayır canım. Merakımdan soruyorum.”

“Sırf nezaketten yani,” dedim.

“Aynen öyle. Arkadaşlarımın hayatıyla ilgiliyim, ne var.”

“Aldığım son haberlere göre Louise, Ali'den bir adım bile uzaklaşmadı. Ya sen? Aşk meşk konuları ne âlemde?”

Zik'in dizlerimin üstünde gerildiğini hissettim. Hassas bir tele mi dokundum? O anda Amos yanımıza geldi.

“Bu kılığı seçmek pek de dâhiyane bir fikir olmadı galiba.”

Her birinin ucunda bir çift eski makasın sallandığı kollarını oynattı. Biriyle dans edecekse, yanında yara bandı bulundurması gerektiği açık... Dört gün sonra biz Kirazlar, Violette'in bir arkadaşının Meudon'daki evinde yeni yılın ilk dakikalarının keyfini çıkarıyor olacağız. Tek zorluk, bu par-

tiye kostümle gidilecek, birer şişe de içki götürülecek. Davet Facebook'ta yayıldı ve herkes kendi çevresine bundan söz ediyor. Tam bir sosyete partisi bizi bekliyor. Zik de bizi Ardèche'e çağırıyor. Partiye kadar onda kalıyoruz. Böylece büyükannesi Paulette'in kesim, dikiş ve nakış uzmanlığından da yararlanıyoruz. Bugün hem Edward Makaseller'le aynı sofraya oturdum, hem de Kedi Kadın'a gitar dersleri verdim. Ailesi tarafından Corbières'de alıkonan Violette ise gelemedi. Kostümünü gizliyor, bize son anda sürpriz yapacak. Benim aklımda ise hiçbir şey yok. Korsan, Şirinler, Asteriks? Durum pek parlak değil. Amos bana Robin Hood'u önerdi ama okçulukla pek alakam yok. Zik ise türban, pelerin ve gözlerimde sürmeyle, Bağdatlı bir hırsız olmamı istiyor. Ööf. Belki de neden, bu partiye gitmeye o kadar da istekli olmamam. Çünkü burada, Zik'in odasında, gecenin mahremiyetinde üçümüz bir aradayken, bir sürü hoşluğu, sırrı ve deliliği zaten paylaşıyoruz. Keyfim yerinde. Zik'in dolapta sakladığı Cointreau şişesi ise her gün biraz daha hafifliyor, bizim gibi. Of be Violette, bizle olmalıydın şu anda!

“Dört eksi bir, karşınızda *Jules ve Jim*,” dedi Zik.

“Tamam,” diye devam etti Amos. “*Seni dinlerken sarhoş olacağım ve alkol, zamanı unutturacak...*”

Gitarı yeniden aldım:

“Bak mesela *Le tourbillon* kolaydır. Şöyle: Do, sol7...”

Üçümüz birden, baştan aldık: “*Her par-ma-ğın-da bi-rer yüzük...*” Belki de *Jules ve Jim*'deki Albert kılığına girerdim.

Issy'ye dönüş. Ardèche'te bir süre daha kalmak isterdim ama neyse. Aslında bu yılbaşı partisi fikri hoşuma gitmiyor da değil: Yeni kızlarla tanışabilirim. Kendimi olası bir tanışmanın hayaline bıraktım...

Pazar sabahı telefonum titredi. Amos:

“*The Tingler*, William Castle, 1959, 14:30. Erkek erkeğe.”

“Anlaştık.”

Bence de fena fikir değildi. Bu son haftalarda kızların hayatları biraz karışık ve pek “konuşmak” istemiyorlar. Amos benden daha fazlasını biliyor mu, bilmiyorum ama dertlere bir ara vermek bana iyi gelecek. Benim aklım da özellikle Indiana konusuyla bir hayli dolu ama şimdi sırası değil. Herkesin çok sayıda karar aldığı bu dönemde, Indiana ve ben bir konuda anlaştık: Birbirimizle ilgili hiçbir karar almayacaktık. Kansere karşı verdiği savaş henüz sona ermemiştir ve önümüzdeki yılın rengini neyin belirleyeceğini hiçbirimiz bilemezdik. Ben yine de ona Marie Van Gothem'i betimleyen bir resim gönderdim. O da bana, altında zarif bir ED imzası bulunan iki mısrayla cevap verdi.

Çıkmadan önce Solange; büyükannem Yin, beni mut-

laka çaya beklediğini bir kez daha hatırlattı. Önemli bir durum söz konusu olduğunda kullandığı o hafifçe titreyen, resmi sesiyle konuşuyordu. Koridorda karşılaştığım Madeleine ise ifadesiz bir yüz takınmış, bakışlarını benden kaçırıyordu. Zaten geç kalmıştım, sorularımı da yanıma alıp çıktım.

Filmdeki ceset parçalayıcı, büyükannelerimin buyruğunu bana bir buçuk saat boyunca unutturmuştu. Sinematek'ten çıktığımızda, Amos'tan benimle gelmesini istedim. Çaya yani. Ona Solange'ın kısa süre önce kırklı yaşlarında bir adamla tanıştığından ve Madeleine'in nasıl surat astığından söz ettim... geçen haftaya kadar. O zamandan beri tavrı değişmişti. Büyükannem Yang iğnelemeyi bırakmış, sessizliğe bürünmüştü ve bu yön değiştirme beni endişelendiriyordu. Büyüklerimin arkamdan dolap çevirdiklerine dair bir huzursuzluk vardı içimde ve o öğleden sonra her şeyin açığa çıkacağı üçüncü perdeyi izleyecektim. Dükkânı satmak mı istiyorlardı? Solange yeniden evlenmeyi mi düşünüyordu? Yeni bir kiracımız mı olacaktı? Bu belirsizlik karşısında tarafsız ama dost bir varlığın, gerekirse bana oradan ayrılma şansı tanıyabileceğini hissediyordum.

Kapıyı ittim. Kuru ve insanın başına vuran bir koku havayı yakıyor, burnumu gıdıklıyordu. Sigara. Tütün içmeyenlerin oturduğu bir evde, bu Tanrı'nın cezası zıkkımın en küçük dumunu bile kendini ele verir.

“Burada olmalı mıyım sence? Görünüşe bakılırsa bü-